

לעידוד וחיזוק הלימוד והחזרה
בספה"ק סיפורי מעשיות משנים קדמוניות
שסיפר רבינו הקדוש רבי נחמן מברסלב זיע"א

דעם רבינ'ס משלים

מי שרוצה כבוד הוא שוטה

אַזי נתהפכו פני הפקיד כשולי קדרה, ונתביש מאד, כי אין בזיון גדול מזה, שבעיני השר נותנים לו כבוד הזה.

כמו כן עקר הכבוד הוא רק מהדבור, כי איבר מהאדם כגון יד אינה יכולה לחלק לו כבוד, כי גם אינו נכר בהיד בעצמה תבנית האדם, וכן אפלו פני האדם אינו מיחד להאדם בעצמו, כי נמצא גם חיה שיש לה פני אדם כגון קוף, ואין זה גדר האדם, ועל כן אינו מקבל כבוד כי אם מהדבור שבוזה מבדל האדם מחי, ועל כן מאחר שעקר הכבוד הוא בהדבור, והדבור הוא היכל המלך, פי "היכל" גימטריא "אדני", בחינת הדבור, כמו שכתוב (תהלים נ"א): "אדני שפתי תפתח" (עין תקון י"ח): אם כן רוצה לקבל כבוד בהיכל המלך, ואין בזיון גדול מזה, פידוע בחוש, שבודאי יתביש העבד מאד כשיחלקו לו כבוד גדול לפני המלך, כנ"ל במשל הנ"ל:

(לקוטי מוהר"ן קמא קצ"ד)

כי למשל שר גדול שלח פקיד לעיר אחד מהעירות שלו למקום רחוק, והפקיד הנ"ל לקח לעצמו שם כל הכבוד, כי הערלים לא ידעו שהוא עבד השר, וסברו שהוא בעצמו השר וכשהיו צריכים אליו היו נופלים לפני רגליו, ונותנים לו כל הכבוד. והיו קוראים אותו עם כל הכנויים של כבוד השיכים להשר,

פעם אחד בא השר בעצמו לשם ובא הפקיד לפניו, ושאל לו על עסקי המדינה, ומדוע אלו הערלים אינם עובדים עבודתם. וקרא לשוטר אחד, ושאל אותו השר על עסק העיר, והערל השוטר לא הכיר את השר רק את הפקיד. ותכף נפל לרגלי הפקיד, וחלק לו כל הכבוד השיך להשר, והשיב לו על עסק שאלתו.

ספורי מעשיות משנים קדמוניות

מעשה י"א - מבן מלך ובן שפחה שנתחלפו (4)

כָּבֵר קִבְּלָתָ אֶת שְׁלֵה, הֵינּוּ הָעֲנֹשׁ שְׁלֵה כְּבֵר קִבְּלָתָ, וְעַתָּה חֲדַל לָהּ מִלְרַדְפָּם עוֹד.

בּוֹא עַמִּי וְתִבּוֹא לָמָּה שְׂיֵאוֹת לָהּ וְהִלֵּךְ עִמּוֹ. וְנִתְיָרָא לְדַבֵּר עִמּוֹ וּלְשַׂאֲלוֹ. כִּי אָדָם כְּזֶה, פֶּן יִפְתַּח פִּיּוֹ וַיִּבְלָעֵנוּ. (הֵינּוּ שְׂזָה הַבֶּן הַמְּלֹךְ הָאֲמֵת הֵלֵךְ עִם הָאָדָם הַיָּעֵר הַזֶּה, וְהָיָה מִתְיָרָא לְדַבֵּר עִמּוֹ וּלְשַׂאֲלֵה אֹתוֹ דְּבָר, פֶּן יִפְתַּח פִּיּוֹ וַיִּבְלָעֵנוּ. כִּי הַבֵּן שְׂאִין זֶה אָדָם כָּלָל) וְהִלֵּךְ אַחֲרָיו.

בְּתוֹךְ כֶּךָ פָּגַע אֶת תְּחִירוֹ שְׂרַדְף אַחֵר הַסּוֹס כַּנְּ"ל. וְתַכְף כְּשִׂרְאָהוּ רִמְזוּ לוֹ: תִּדְע, שְׂאִין זֶה אָדָם כָּלָל, וְלֹא תִשָּׂא וְתִתֵּן עִמּוֹ כָּלָל. כִּי אֵין זֶה אָדָם כָּלָל! וְהִלֵּךְ מִיָּד וְלַחֲשׁ לוֹ בְּאֲזִנָּיו כָּל זֶה. שְׂאִין זֶה אָדָם כָּלָל, וְכוּ' כַּנְּ"ל.

וְהִסְתַּפַּל תְּחִירוֹ, (הֵינּוּ הָאָדָם שֶׁל הַסּוֹס) וַיִּירָא וְהִנֵּה שִׁק עִם לָחֶם עַל כְּתָפוֹ. וְהִתְחִיל לְהִתְחַנֵּן לוֹ: אַחִי! זֶה כַּמָּה יָמִים שְׂלֹא אֶכְלָתִי, תֵּן לִי לָחֶם! הִשִּׁיב לוֹ: כָּאֵן בְּמִדְבָּר אֵין מוֹעִיל שׁוֹם דְּבָר, כִּי תִי קוֹדְמִין וְאַנִּי צְרִיךְ הִלָּחֵם בְּשִׁבְלִי.

וְהִתְחִיל לְהִתְחַנֵּן לוֹ וּלְבַקֵּשׁ מֵאָדָם: אֲתָן לָהּ מָה שְׂאֲתָן (אֵף בְּנִדְאִי אֵין מוֹעִיל שׁוֹם מֵהָר וּמִתָּן בְּעַד לָחֶם בְּמִדְבָּר) הִשִּׁיב לוֹ: מָה תִתֵּן לִי, כִּי מָה תוּכַל לְתַת לִי בְּעַד לָחֶם בְּמִדְבָּר. הִשִּׁיב לוֹ: (הֵינּוּ

בְּתוֹךְ כֶּךָ מִצָּא שִׁק עִם לָחֶם. וְזֶה חָשׁוּב בְּנִדְאִי מְאֹד מְאֹד בְּמִדְבָּר. וְלִקַּח הַשִּׁק עַל כְּתָפוֹ, וְהִלֵּךְ אַחֲרֵי הַבְּהֵמוֹת.

בְּתוֹךְ כֶּךָ פָּגַע בְּאָדָם אֶחָד וְנִתְבַּהֵל מִתְחַלָּה. אֵף אֵף-עַל-פִּי-כֵן הָיָה לוֹ לְנַחֲמָה קִצָּת, מֵאַחֵר שְׂמִצָּא כָּאֵן אָדָם. וְשָׂאֵל אֹתוֹ הָאָדָם: "אֵיךְ בָּאתָ לְכָאֵן?" חֲזַר הוּא וְשָׂאֵל אֶת הָאָדָם הַזֶּה: "אֵיךְ בָּאתָ אֵתָּה לְכָאֵן?" הִשִּׁיב לוֹ: "אֲנִי, אֲבוּתִי וְאֲבוּתִי אֲבוּתִי נִתְגַּדְלוּ כָּאֵן. אֵף אֵתָּה, אֵיךְ בָּאתָ לְכָאֵן, כִּי לְכָאֵן לֹא יָבוֹא כָּלָל שׁוֹם אָדָם מִן הַיְשׁוּב." וְנִתְבַּהֵל, כִּי הַבֵּן שְׂאִין זֶה אָדָם כָּלָל. מֵאַחֵר שְׂאוּמֵר שְׂאֲבוּתִי אֲבוּתִי נִתְגַּדְלוּ כָּאֵן, וְאָדָם מִן הַיְשׁוּב אֵינוֹ בָּא לְכָאֵן. עַל כֵּן הַבֵּן שְׂבוּדְאִי אֵין זֶה אָדָם כָּלָל. אֵף-עַל-פִּי-כֵן לֹא עָשָׂה לוֹ כָּלָל וְקָרְבוֹ. (הֵינּוּ שְׂזָה הָאָדָם הַיָּעֵר לֹא עָשָׂה שׁוֹם רָעָה לְזֶה שְׂהֵלֵךְ אַחֲרֵי הַבְּהֵמוֹת, שֶׁהוּא בֶּן הַמְּלֹךְ הָאֲמֵת שְׂנַחֲלַף כַּנְּ"ל)

וְאָמַר לוֹ: (הֵינּוּ אָדָם הַיָּעֵר לְבֶן הַמְּלֹךְ הָאֲמֵת) מָה אֵתָּה עוֹשֶׂה כָּאֵן? הִשִּׁיב לוֹ שֶׁהוּא רוֹדֵף אַחֵר הַבְּהֵמוֹת כַּנְּ"ל. אָמַר לוֹ הָאָדָם הַנִּ"ל: חֲדַל לָהּ לְרַדֵּף אַחֲרֵי הָעוֹוֹנוֹת! כִּי אֵין זֶה בְּהֵמוֹת כָּלָל, רַק הָעוֹוֹנוֹת שְׁלֵה הֵם מוֹלִיכִים אוֹתָהּ כֶּךָ. דִּי לָהּ.

זה שבקש הלחם, שהוא האדם של הסוס, השיב לאדם של הבהמות, שהוא בן המלך האמת) אתן לך כל עצמי, שאמכר את עצמי לך בעד לחם.

ונתישב: (הינו האדם של הבהמות נתישב בעצמו) לקנות אדם, פדאי לתן לו לחם! וקנה אותו לעבד עולם. ונשבע לו בשבועות שיהיה לו עבד עולם גם כשיבואו לישוב, והוא יתן לו לחם. והינו, שיאכלו יחד מן השק עד שיכלה הלחם.

והלכו יחד אחרי האדם היער הנ"ל. וזה העבד הולך אחריו (הינו זה האדם של הסוס שנמכר לעבד להאדם של הבהמות, הלך אחריו אחרי האדם של הבהמות. ושניהם הלכו אחרי אדם היער) ועל ידי זה הקל עליו קצת. כשהיה צריך להגביה איזה דבר או איזה ענין אחר היה מצוה על עבדו (הינו על זה האדם של הסוס שנמכר לו לעבד) שישגיב לו ושיעשה לו חפצו.

והלכו יחד אחרי אדם היער הנ"ל. ובאו למקום שהיו שם נחשים ועקרבים ונתפחד מאוד. ומחמת הפחד שאל את האדם היער: איך נעבר כאן?! השיב לו. הלא גם זה יפלא (אלא מאי) איך תפנס ותבוא לביתי?! והראהו את ביתו שעומד באויר. ואיך תכנס בביתי?! והלכו עם האדם היער הנ"ל, והעביר אותם בשלום. והכניסם לביתו והאכילם והשקם. והלך לו.

וזה (הינו בן המלך האמת שהוא האדם של הבהמות) היה משמש עם עבדו הנ"ל ככל

אשר היה צריך. וחרה להעבד מאד, על אשר נמכר לעבד בשביל שעה אחת שהיה צריך לחם לאכל. כי עתה יש להם מה לאכל. ורק בשביל שעה אחת, יהיה עבד עולם.

והיה מתאנח וגונח: איך באתי למדה כזו, להיות עבד. שאל לו: (הינו בן המלך האמת שהוא האדון שלו שאל אותו) ובאיזה גדלה היית, שאתה מתאנח על שבאת למדה זו?

השיב לו וספר לו, איך שהוא היה מלך, והיו מרננים עליו שנחלף וכו', כנ"ל. (כי באמת זה האדם של הסוס, הוא המלך הנ"ל אשר באמת הוא בן השפחה כנ"ל) וגרש את חברו כנ"ל. ופעם אחת בא על דעתו שלא טוב עשה ונתחרט וכו'. והיו באים עליו חרטות תמיד על המעשה הרעה והעולה הגדולה שעשה נגד חברו.

פעם אחת חלם לו, שהתקון שלו הוא, שישליך את המלוכה, וילך למקום שעיניו ישאו אותו, ובזה יתקן חטאו ולא רצה לעשות כזאת, אך היו מבלבלין אותו תמיד חלומות הללו, שיעשה כנ"ל, עד שנגמר בדעתו, שיעשה כן, והשליך את המלוכה, והלך באשר הלך, עד שבא לכאן, ועתה יהיה עבד. וזה שמע את כל זה ושתק (הינו זה בן המלך האמת שהוא האדם של הבהמות, שמע כל זה שספר לו האדם של הסוס, שהוא עכשו עבדו ושתק) ואמר: אראה ואתישב איך לנהג עם זה.

שאלות לחידודא

בחן 38א:

מעשה י"א מבן מלך ובן שפחה שנתהלפו (4)

- אדם היער העביר אותם לשם
- ז. מה חרה להעבד כשהגיעו לביתו של האדם היער והאכילם?
- על אשר נמכר לעבד בשביל שעה אחת שהיה צריך לחם
- על זה, שחבירו מצא את הלחם, ולא הוא
- על הסוס שנאבד לו
- ח. מה סיפר העבד לבן המלך אמיתי?
- שהוא היה מלך ומרננים עליו שנחלף, וגירש את חבירו (בן המלך האמיתי)
- שהיה באים עליו חרטות על המעשה שעשה נגד חבירו וחלם שישליך את המלוכה וילך למקום שעיניו ישאו
- שתי התשובות נכונות
- ט. מה אתה לומד מהסיפור בינתיים?
- שלא צריך לרדוף אחרי עבודות קשות
- שצריך להמתין עד שהישועה תגיע
- שאני בן ה_____.
- י. האם למדת את המעשה השבוע?
- כן
- לא
- חלק

- א. מי מצא במדבר את השק לחם?
 - בן המלך האמיתי
 - בן אדם השני שהיה שם
 - שתיהם יחדיו
- ב. את מי פגע בן המלך אמיתי שם?
 - אדם, שאבותיו נתגדלו שם ביער
 - את שומר היער
 - את אביו
- ג. מה ענה לו כשאמר לו בן המלך אמיתי שהוא רודף אחרי הבהמות שלו?
 - חדל לך לרדוף אחר הסוס
 - חדל לך לרדוף אחרי העוונות
 - חדל לך לרדוף אחרי הבהמות
- ד. בעד מה נתן בן המלך אמיתי לחבירו לחם?
 - שיהיה לו לעבד עד שיגיעו לשוב
 - שיהיה לו לעבד עולם
 - שיתן לו הרבה מעות
- ה. היכן היה עומד ביתו של האדם היער?
 - על האילן
 - באויר
 - בשמים
- ו. איך נכנסו לביתו של האדם היער?
 - קפצו לשם והגיעו
 - אחד עלה על השני

בעומק המעשה

האם הבן מלך אמר או חשב "אָרָאָה וְאֶת־יֹשֵׁב אֵיךָ לְנַהֵג עִם זֶה" ?

תשובות על המבחן של שבוע שעבר

כמה פעמים מוזכר במעשה י' בערגיר ועני, ובמעשה זו "ונתיישב בדעתו"?

במעשה י' 2 פעמים

במעשה י"א (זו) 2 פעמים

דעם רבינ'ס
אעסיות

למען דעת אשר בכל תיבה ותיבה מאלו המעשיות טמונים סודות התורה טמירים ונעלמים, כנשמע מפיו הקדוש בעצמו, ואפילו איש פשוט אשר יקרא אותם יכול להוציא לעצמו מוסר והתעוררות להשם יתברך

להיכנס להגרלה: בפקס - 1532-6519611 להודעות - 02-5345040 לקבלת הגליון באימייל - m025345040@gmail.com